Buinen, 1 maart 2026

Geachte meneer/mevrouw,

Onlangs ontving ik een e-mail waarin te lezen was dat er binnenkort aan de Stationsstraat in Buinen hoogstwaarschijnlijk woningen zullen worden gerealiseerd. Ik ben opgegroeid in dit dorp en woon er al mijn hele leven. Op dit moment woon ik nog bij mijn ouders, een situatie die ik niet al te lang meer voor mij zie. Ik ben dankbaar voor het dak boven mijn hoofd, maar de behoefte aan privacy en autonomie wordt met de dag groter. Het hebben van een woning op mijn leeftijd lijkt tegenwoordig een voorrecht te zijn in plaats van een basisbehoefte.

Afgelopen januari werd ik achtentwintig. Ik heb dan ook al lang de leeftijd van een starter. Het raakt mij als ik mij bedenk dat ik nog steeds geen eigen plek heb, laat staan zicht op iets. Uiteraard realiseer ik mij dat ik niet de enige ben, alleen koop ik er spreekwoordelijk gezien weinig voor. Ik heb behoefte aan een stip op de horizon. Het oneindige wachten maakt mij bij vlagen somber over de toekomst. Het geeft stress en zorgt voor een voortdurend gevoel van onrust. Ook is een gevoel van wanhoop mij niet vreemd.

Na verschillende gesprekken te hebben gevoerd met financieel adviseurs, kijk ik met regelmaat op Funda. De conclusie is altijd dat er geen woningen binnen mijn budget worden aangeboden. Voor huurwoningen geldt hetzelfde; onbetaalbaar en geen aanbod. Mij bekruipt het gevoel dat ik geen mogelijkheden heb, ik voel mij voor het blok gezet.

Ik ben werkzaam als verpleegkundige bij [redacted]. Mijn doelgroep bestaat uit cliënten met een ernstig verstandelijke beperking. Denkt u hierbij alstublieft niet aan de aandoenlijke mensen die u wellicht weleens op televisie ziet, maar een doelgroep waarbij zowel fysieke als verbale agressie niet uitgesloten is. Mijn werkrooster is onregelmatig en schiet alle kanten op. Als ik thuiskom heb ik behoefte aan rust, niet altijd aan een gezinsleven dat ik al lang en breed ontgroeid ben. Vanwege het grote belang van mijn werk voor zowel de maatschappij als de werkgelegenheid in de regio is het wat mij betreft de hoogste tijd dat de gemeente mijn probleem serieus neemt.

Aan de gemeente heb ik in juni vorig jaar de vraag gesteld of ik op een lijst geplaatst kon worden voor één van de projecten die binnenkort gerealiseerd zullen worden. Het antwoord was dat er in verband met gelijke kansen voor iedereen geen voorrang kan worden verleend aan mensen zoals ik en dat ik maar de regionale krant en de website van de gemeente in de gaten moet houden. Mijn leven gaat door en het gevoel van onzekerheid en uitzichtloosheid blijft op deze manier. Het is lastig om gemotiveerd te blijven om beide kanalen in de gaten te houden aangezien het vrijwel onmogelijk is een woning toebedeeld te krijgen. Dit geldt niet alleen voor mij, maar ook voor anderen. Als het gaat om leefbaarheid in de gemeente is er nog een hoop winst te behalen voor de mensen met een startersleeftijd die geen starter kunnen zijn.

Ik zou een gat in de lucht springen als ik één van de nog te bouwen woningen aan de Stationsstraat in Buinen toegewezen zou krijgen, ik hoop dat u daar uw best voor kunt doen. Zicht op een woning zou mij ontzettend veel gemoedsrust geven.

Met vriendelijke groet,

[redacted]